

Čo je pravda? – Číslo štyri

Nech sa vaše srdce neznepokojuje

Jeff Pippenger

2023-09-09

Na začiatku milleritských dejín v roku 1798 bolo odkryté videnie o rieke Ulaj v knihe Daniel, čo spôsobilo vzrast poznania, ktorý skúšal a zjavoval dve triedy uctievačov. Videnie o Ulaji predstavuje vnútorné posolstvo pre Boží ľud, znázornený siedmimi cirkvami v druhej a tretej kapitole knihy Zjavenie. Na konci prorockých dejín, ktoré sa začali v roku 1798, na táborovom zhromaždení v Exeteri od 12. do 17. augusta 1844, bolo odkryté posolstvo Polnočného volania, keď Lev z kmeňa Júdovho odňal svoju ruku zo skrytej pravdy, čo spôsobilo vzrast poznania, ktorý skúšal a zjavoval dve triedy uctievačov.

V roku 1989, keď boli, ako je opísané v Danielovi jedenástej kapitole, vo verši štyridsať, krajiny predstavujúce bývalý Sovietsky zväz zmiatnuté pápežstvom a Spojenými štátmi, videnie rieky Hiddekel v knihe Daniel bolo odpečatené, čím nastal nárast poznania, ktorý skúšal a zjavoval dve triedy uctievačov. Videnie Hiddekelu predstavuje vonkajšie posolstvo nepriateľov Božieho ľudu, ako je znázornené siedmimi pečaťami v knihe Zjavenie. Na konci prorockých dejín, ktoré sa začali v roku 1989, počnúc poslednými niekoľkými týždňami júla 2023, Lev z pokolenia Júdovho začal proces odpečatovania posolstva Polnočného volania tým, že odňal svoju ruku zo skrytej pravdy, čo spôsobuje nárast poznania, ktorý skúša a napokon zjaví dve triedy uctievačov medzi Božím ľudom.

V prvom verši štrnástej kapitoly Jánovho evanjelia Kristus povzbudzuje učeníkov, aby sa ich srdcia nestrachoali.

Nech sa vaše srdce neznepokojuje: veríte v Boha, verte aj vo mňa. Ján 14,1.

V priebehu niekoľkých hodín bol Kristus zatknutý a krátko nato bol ukrižovaný, pochovaný a vzkriesený. Po svojom vystúpení k Otcovi sa vrátil k svojim učeníkom.

A kým o tom hovorili, sám Ježiš sa postavil uprostred nich a povedal im: Pokoj vám. No oni sa preľakli a naplnil ich strach, domnievajúc sa, že vidia ducha. I povedal im: Prečo ste znepokojení a prečo vám v srdciach vznikajú také myšlienky? Lukáš 24:36–38.

Prvé sklamanie v reformnej línii nastáva vtedy, keď Boží ľud zabudne na predtým zjavenú pravdu. Učeníci zabudli na to, čo im Ježiš povedal necelý týždeň predtým, než sa ich strach a sklamanie prejavili v kríze kríža. Po prvom sklamaní nasleduje čas meškania, ktorý je v podobenstve o desiatich pannách znázornený neprítomnosťou Ženicha. Ježiš učeníkom priamo povedal, že ide k svojmu Otcovi, ale sa vráti. Predzvesť, ktorú Ježiš učeníkom poskytol, im nezabránila, aby ich kríza nepremohla. V kontexte podobenstva o desiatich pannách je kríza miestom, kde sa charakter prejavuje, ale nikdy nevytvára. Ježiš si učeníkov vyvolil a ustanovil a túto pravdu im povedal ešte pred krízou.

Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás a ustanovil som vás, aby ste išli a prinášali ovocie a aby vaše ovocie zostalo; aby vám Otec dal všetko, o čo ho budete prosiť v mojom mene. Ján 15,16.

Predsa ani to, že boli vyvolení, im nezabránilo, aby ich kríza premohla.

„Charakter sa odhaľuje v kríze. Keď zaznel o polnoci naliehavý hlas: ‚Hľa, ženích prichádza; vyjdite mu v ústrety,‘ spiacie panny sa prebudili zo svojho spánku a ukázalo sa, kto sa na túto udalosť pripravil. Obe skupiny boli zastihnuté nepripravené, ale jedna bola pripravená na túto naliehavú chvíľu a druhá sa ukázala bez prípravy. Charakter sa odhaľuje okolnosťami. Mimoriadne situácie vyjavujú pravú povahu charakteru. Nejaké náhle a neočakávané nešťastie, zármutok alebo kríza, nejaká nečakaná choroba alebo úzkosť, niečo, čo privedie dušu tvárou v tvár smrti, odhalí skutočné vnútro charakteru. Vyjde najavo, či je, alebo nie je, prítomná skutočná viera v zaslúbenia slova Božieho. Vyjde najavo, či je duša podopieraná milosťou, či je v nádobe s lampou olej.“

„Časy skúšky prichádzajú na všetkých. Ako sa správame pod Božou skúškou a preverovaním? Zhasínajú naše lampy? Alebo ich naďalej udržiavame horieť? Sme pripravení na každú mimoriadnu situáciu svojím spojením s Tým, ktorý je plný milosti a pravdy? Päť múdrych panien nemohlo odovzdať svoj charakter piatim nerozumným pannám. Charakter si musíme vytvoriť my sami ako jednotlivci.“ Review and Herald, 17. októbra 1895.

Zjavenie Ježiša Krista, ktoré je označené v prvých veršoch knihy Zjavenia, je posledným výstražným posolstvom cirkvi a potom svetu. Toto zjavenie je odpečatené tesne pred ukončením času milosti Levom z pokolenia Júdovho, ktorý bol v piatej kapitole Zjavenia označený ako jediný, ktorý je hoden otvoriť knihu, ktorá bola zapečatená.

A jeden zo starších mi povedal: Neplač; hľa, Lev z kmeňa Júdu, Koreň Dávidov, zvíťazil, aby otvoril knihu a rozlomil jej sedem pečatí. Zjavenie 5,5.

Lev z Júdskeho kmeňa je zároveň „koreňom Dávidovým“ a zároveň „synom Dávidovým“ a zároveň Dávidovým Pánom. Súvislosť vyjadrená Levom z Júdskeho kmeňa ukazuje, že keď Lev z Júdskeho kmeňa zapečatí alebo odpečatí nejakú pravdu, robí to uplatnením zásady prvého zmienenia, ktorá určuje koniec veci podľa začiatku veci, ako je to predstavené v Ježišovi ako „koreni Dávidovom“. Keď je nejaká pravda odpečatená v ‘čase’ konca, začína sa proces očisťovania, ako je to znázornené v dvanástej kapitole Daniela.

„Bol to Lev z kmeňa Júdovho, kto odpečatil knihu a dal Jánovi zjavenie o tom, čo sa má diať v týchto posledných dňoch. Daniel stál na svojom mieste, aby niesol svoje svedectvo, ktoré bolo zapečatené až do času konca, keď malo byť nášmu svetu zvestované posolstvo prvého anjela. Tieto veci majú v týchto posledných dňoch nekonečný význam, ale zatiaľ čo ‚mnohí budú očistení, obieleňí a vyskúšaní,‘ ‚bezbožní budú páchať bezbožnosť a nikto z bezbožných neporozumie.‘“ Manuscript Releases, zväzok 18, 14, 15.

Dielo Ježiša ako Leva z kmeňa Júdovho má nekonečný význam, ale „nijaký“ z „bezbožných nepochopí“ jeho dielo ani posolstvo, ktoré je odpečatené.

A on povedal: Chod' svojou cestou, Daniel, lebo tieto slová sú uzavreté a zapečatené až do času konca. Mnohí budú očistení, vybielení a skúšaní; bezbožní si však budú počínať bezbožne, a nikto z bezbožných neporozumie; múdri však porozumejú. Daniel 12, 9. 10.

Proces skúšania je znázornený tromi krokmi: „očistení, vybielení a skúšaní“. Tieto tri kroky predstavujú tri kroky „večného evanjelia“, ktoré je v posolstve prvého anjela vyjadrené ako: bojte sa Boha (očistení), vzdajte Mu slávu (vybielení), lebo prišla hodina Jeho súdu (skúšaní). Tieto tri kroky sú „pravdou“, ako to predstavuje prvé písmeno, trináste písmeno a posledné písmeno hebrejskej abecedy, a keď sa tieto písmená spoja v tomto poradí, vznikne hebrejské slovo „pravda“.

Tieto tri kroky sú „cestou“, lebo Božia cesta je podľa Asafa v Žalme 77:13 vo svätyni, kde je hriešnik na nádvorí očišťovaný preliatím krvi. Krv je potom vnášaná do svätého miesta, ktoré predstavuje posvätenie, čo je proces „zbelenia“.

A jeden zo starších prehovoril ku mne a povedal: Kto sú títo, odetí v bielom rúchu, a odkiaľ prišli? A povedal som mu: Pane, ty vieš. A povedal mi: Toto sú tí, ktorí prišli z veľkého súženia a oprali svoje rúcha a zbielili ich v krvi Baránka. Zjavenie 7:13, 14.

Ospravedlnený a posvätený hriešnik je potom pripravený byť „skúšaný“ na súde, ktorý predstavuje Najsvätejšie miesto. Ježiš je „cesta“, „pravda“ a „život“. Cesta je začiatok, pravda je stred a život je koniec. Ak sme očistení prvým krokom, sme na ceste, ktorá je cestou ospravedlnených.

Ale chodník spravodlivých je ako žiarivé svetlo, ktoré svieti čoraz viac až do bieleho dňa. Príslovia 4,18.

Druhým krokom je zjavenie spravodlivosti, ktoré sa uskutočňuje prostredníctvom Jeho pravdy, lebo Jeho Slovo je pravda.

Posväť ich svojou pravdou: tvoje slovo je pravda. Ján 17,17.

Tí, ktorí sú ospravedlnení, sú znázornení prvým stupňom; tí, ktorí sú posvätení, sú znázornení druhým stupňom. Prvé dva stupne pripravujú tých, ktorí sú ospravedlnení a posvätení, aby vstúpili do súdu a prijali večný život. Ježiš je cesta, pravda a život.

„Spravodlivosť vo vnútri je dosvedčovaná spravodlivosťou navonok. Ten, kto je spravodlivý vo vnútri, nie je tvrdého srdca ani bez súcitu, ale zo dňa na deň vrastá do obrazu Krista a postupuje od sily k sile. Ten, kto je posväcovaný pravdou, bude sebaovládaný a bude kráčať v Kristových šľapajach, až kým sa milosť nestratí v sláve. Spravodlivosť, ktorou sme ospravedlnení, je nám pripočítaná; spravodlivosť, ktorou sme posväcovaní, je nám udeľovaná. Prvá je naším nárokom na nebo, druhá je našou spôsobilosťou pre nebo.“ Review and Herald, 4. júna 1895.

Štrnásť až sedemnásť kapitola Jánovho evanjelia sa opakovane zaoberá otázkami reakcie učeníkov na to, keď ich Kristus opustí a odíde k svojmu Otcovi. Sľubuje, že sa vráti, a rozumel, (hoci učeníci nie), že čoskoro prichádzajúca kríza prinesie hlboké sklamanie. Týmito štyrmi kapitolami je pretkané označenie a vymedzenie Ducha Svätého ako „Tešiteľa“. Duch Svätý je v

Jánovom evanjeliu štyrikrát označený ako „Tešiteľ“ a raz v Prvom Jánovom liste, no tam je toto slovo preložené ako „zástanca“. Nikde inde v Novej zmluve sa nenachádza.

Stará zmluva obsahuje hebrejské slovo, ktoré bolo preložené ako „tešiteľ“ v Kazateľovi 4,1 a v Nárekoch 1,9 a 16. Všetky tri tieto odkazy poukazujú na to, že utláčatelia utláčali Boží ľud a ten nemá tešiteľa, ktorý by ho podoprel v súžení a sklamaní, v ktorých sa nachádza.

Označenie Svätého Ducha ako „Tešiteľa“ je zasadené do pasáže, v ktorej sa Ježiš usiluje pripraviť učeníkov na veľké sklamanie, ktoré ich čaká už o niekoľko hodín. V tomto kontexte zdôrazňuje, že aj v Jeho neprítomnosti bude Svätý Duch prítomný, aby im poskytoval útechu. Tým, že Ježiš označuje Svätého Ducha v súvislosti s Tešiteľom, určuje charakteristiky diela, ktoré Tešiteľ vykoná.

Ježišove opakované odkazy na svoj odchod a návrat stavajú práve túto tému na samý vrchol zoznamu, pokiaľ ide o hlavný motív tohto úseku.

Ján 14:2–4, 18, 19, 28, 16:5–7, 10, 28, 17:11–13 sú verše, ktoré sa priamo zaoberajú časom meškania v podobenstve o desiatich pannách. K predchádzajúcim veršom patrí aj nasledujúca pasáž, ktorá opakovaním zdôrazňuje čas meškania, lebo „Pán neopakuje veci, ktoré nie sú veľmi dôležité.“

Ešte máličko, a neuvidíte ma; a opäť ešte máličko, a uvidíte ma, lebo idem k Otcovi. Vtedy si niektorí z jeho učeníkov hovorili medzi sebou: Čo je to, čo nám hovorí: Ešte máličko, a neuvidíte ma; a opäť ešte máličko, a uvidíte ma; a: Lebo idem k Otcovi? Hovorili teda: Čo je to, čo hovorí: Ešte máličko? Nevieme, čo hovorí. Ježiš poznal, že sa ho chcú opýtať, a povedal im: Dopytujete sa medzi sebou na to, že som povedal: Ešte máličko, a neuvidíte ma; a opäť ešte máličko, a uvidíte ma? Veru, veru, hovorím vám, že vy budete plakať a nariekať, ale svet sa bude radovať; a vy budete zarmútení, ale váš zármutok sa obráti na radosť. Žena, keď rodí, má zármutok, pretože prišla jej hodina; ale len čo porodí dieťa, už viacej nepamätá na úzkosť pre radosť, že sa na svet narodil človek. Aj vy teda máte teraz zármutok; ale zase vás uvidím a vaše srdce sa bude radovať, a vašej radosti vám nikto nevezme. Ján 16:16–22.

Najmenej dvadsaťjeden veršov v štrnástej až sedemnástej kapitole označuje časové obdobie, v ktorom by učeníci museli čakať na Kristov návrat. Toto časové obdobie by sa začalo Kristovou smrťou a pokračovalo až do Jeho návratu od Jeho Otca. Čas, počas ktorého mali čakať na Jeho návrat, symbolizuje čas meškania v podobenstve o desiatich pannách. Tak ako v Lukášovom podaní o emauzských učeníkoch, aj sklamanie z kríža prorocky predobrazuje začiatok času meškania, ktorý nasleduje po prvom sklamaní.

V prvom úseku prvej knihy Biblie nachádzame správu o stvorení a rozpoznávame tri osoby nebeskej trojice. V prvom úseku poslednej knihy Biblie nachádzame tri osoby nebeskej trojice. V štyroch kapitolách, ktoré skúmame, nachádzame tri osoby nebeskej trojice. Uznanie tejto skutočnosti nám umožňuje položiť Jánove štyri kapitoly na prorockú líniu od 1. kapitoly, 1. verša knihy Genézis až po 2. kapitolu, 3. verš, a na Zjavenie 1,1–11.

V danom úryvku Ježiš hovorí Tomášovi, že ak niekto videl Ježiša, videl Otca. Úryvok zároveň uvádza, že Kristus je ten, ktorý svojou prítomnosťou potešoval učeníkov, no keď odíde, pošle „iného“ „Tešiteľa“. Duch Svätý je Tešiteľ, ale aj Kristus bol Tešiteľom.

Keby ste boli poznali mňa, boli by ste poznali aj môjho Otca; a odteraz ho poznáte a videli ste ho. Filip mu povedal: Pane, ukáž nám Otca, a to nám postačí. Ježiš mu povedal: Taký dlhý čas som s vami, a nepoznal si ma, Filip? Kto videl mňa, videl Otca; a ako teda hovoríš: Ukáž nám Otca? Ján 14:7–9.

Tomáš predstavuje tých v adventizme, ktorí odmietajú vidieť svedectvo o vzťahu nebeskej trojice, napriek tomu, že pravdepodobne čítali svedectvá potvrdzujúce túto pravdu znova a znova.

A ja budem prosieť Otca, a dá vám iného Tešiteľa, aby zostal s vami naveky; totiž Ducha pravdy, ktorého svet nemôže prijať, pretože ho nevidí ani nepozná; ale vy ho poznáte, lebo prebýva u vás a bude vo vás. Nenechám vás ako siroty: prídem k vám. Ešte málo, a svet ma viac neuvidí; ale vy ma uvidíte: pretože ja žijem, aj vy budete žiť. Ján 14:16–19.

Ak sme videli Ježiša, videli sme Otca. Ježiš je „Tešiteľ“ a Duch Svätý je „iný Tešiteľ“. Ak sme videli Ježiša, videli sme Otca a videli sme Tešiteľa. Zo všetkých piatich prípadov, keď je v Biblii použité slovo tešiteľ, ich všetky používa apoštol Ján. V piatom prípade je toto slovo preložené ako „obhajca“.

Moje dieťky, toto vám píšem, aby ste nehrešili. Ale ak niekto zhreší, máme u Otca obhajcu, Ježiša Krista spravodlivého. 1. Jánov 2,1.

Ak niekto zhreší, máme Tešiteľa, Ježiša Krista spravodlivého. Obhajca je ten, kto sa prihovára v prospech hriešnika. Pavol označuje Ježišovo dielo ako dielo nášho obhajcu.

Ktože je ten, kto odsudzuje? Kristus Ježiš je ten, ktorý zomrel, ba čo viac, ktorý aj vstal z mŕtvych, ktorý je aj po pravici Boha, ktorý sa aj prihovára za nás. Rimanom 8,34.

Ježiš je obhajcom hriešnika, čo zahŕňa aj to, že je Tešiteľom. V tej istej kapitole Pavol už predtým uviedol, že aj Duch Svätý sa za nás prihovára.

Takisto aj Duch prichádza na pomoc našim slabostiam; lebo nevieme, za čo sa máme modliť, ako sa patrí; ale sám Duch sa prihovára za nás nevysloviteľnými vzdychaniami. A ten, ktorý skúma srdcia, vie, aké je zmýšľanie Ducha, pretože sa prihovára za svätých podľa Božej vôle. Rimanom 8:26, 27.

Ježiš aj Duch Svätý sú obaja označení ako Tešiteľ, a preto sú obaja príhovorcami, ktorí sa za nás prihovárajú. V úseku z Evanjelia podľa Jána, o ktorom uvažujeme, sú zastúpené všetky tri osoby nebeského trojjedinstva, a keď sa tento úsek spojí s prvým svedectvom prvej knihy Biblie a s prvým svedectvom poslednej knihy Biblie, svetlo týkajúce sa vzťahu a diela troch osôb Božstva sa zväčšuje.

„Otca nemožno opísať vecami zeme. Otec je celou plnosťou Božstva telesne a je neviditeľný pre smrteľný zrak. Syn je celou plnosťou zjaveného Božstva. Božie slovo o Ňom vyhlasuje, že je ‚výslovným obrazom Jeho osoby‘. „Lebo Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného

Syna, aby nikto, kto verí v Neho, nezahynul, ale mal večný život.' Tu je zjavná osobnosť Otca.“

„Tešiteľ, ktorého Kristus zasľúbil poslať po svojom nanebovstúpení, je Duch vo všetkej plnosti Božstva, zjavujúci moc božskej milosti všetkým, ktorí prijímajú a veria v Krista ako v osobného Spasiteľa. V nebeskej trojici sú tri živé osoby. V mene týchto troch mocností — Otca, Syna a Ducha Svätého — sú krstení tí, ktorí prijímajú Krista živou vierou, a tieto mocnosti budú spolupracovať s poslušnými poddanými neba v ich úsilí žiť nový život v Kristovi.“

„Čo má hriešnik robiť? — Veriť v Krista. Je vlastníctvom Krista, vykúpeným krvou Božieho Syna. Prostredníctvom skúšok a utrpenia Spasiteľ vykúpil ľudské bytosti z otroctva hriechu. Čo teda máme robiť, aby sme boli spasení od hriechu? — Veriť v Pána Ježiša Krista ako v Spasiteľa odpúšťajúceho hriech. Ten, kto vyznáva svoj hriech a pokoruje svoje srdce, prijme odpustenie. Ježiš je Spasiteľ odpúšťajúci hriech, ako aj jednorodený Syn nekonečného Boha. Odpustený hriešnik je zmierený s Bohom skrze Ježiša Krista, nášho Vysloboditeľa od hriechu. Keď zotrúva na ceste svätosti, je poddaným milosti Božej. Je mu prinášaná plná spása, radosť a pokoj i pravá múdrosť, ktorá pochádza od Boha.“

„Viera v zmierujúcu krv Ježiša Krista je zárukou odpustenia. Kristus môže očistiť od každého hriechu. Jednoduché spoliehanie sa na túto moc deň čo deň dá ľudskému činiteľovi prenikavú múdrosť rozpoznať, čo v týchto posledných dňoch uchráni dušu od otroctva hriechu. Vierou a modlitbou, prostredníctvom poznania Krista, má uskutočňovať svoju vlastnú spásu.“

„Duch Svätý nás poznáva a uvádza do všetkej pravdy. Boh dal svojho jednorodeného Syna, aby nikto, kto v Neho verí, nezahynul, ale mal večný život. Kristus je Spasiteľ hriešnika. Kristova smrť vykúpila hriešnika. Toto je naša jediná nádej. Ak sa úplne odovzdáme a budeme uskutočňovať Kristove cnosti, získame odmenu večného života.“

„Kto verí v Syna, má aj Otca.“ Ten, kto má trvalú vieru v Otca i Syna, má aj Ducha. Duch Svätý je jeho Tešiteľom a nikdy sa neodchýľuje od pravdy.“ Bible Training School, 1. marca 1906.

Okrem pridaného svetla o diele a vzťahu nebeskej trojice poskytuje určenie nebeskej trojice v tomto úseku svedectvo, že tieto štyri kapitoly majú byť zosúladené s posolstvom, ktoré je teraz odpečatované Levom z kmeňa Júdovho.

Svedectvo v príbehu o emauzských učeníkoch predstavuje tri svedectvá, ktoré potvrdzujú, že sklamanie a čas meškania, ktoré nasledovali po kríži, predstavujú sklamanie a čas meškania, ktoré nasledujú po prvom sklamaní. Jestvuje aj ďalšie svedectvo, ktoré potvrdzuje, že dejiny znázornené v Jánových štyroch kapitolách predstavujú okolnosti prvého sklamania.

Posledný verš príbehu o stvorení, ktorý je prvou pravdou spomenutou v Božom Slove, sa končí tromi slovami a každé z týchto slov sa začína jedným z troch písmen, ktoré tvoria slovo pravda, a to v správnom poradí. Príbeh o stvorení v knihe Genezis sa začína slovami „Na počiatku“ a končí tromi slovami „Boh stvoril a učinil“.

Prvé písmeno tých troch slov, keď sa spoja, vytvára slovo pravda. Príbeh stvorenia sa začína „počiatkom“ a končí slovom symbolicky vyjadreným písmenami, ktoré predstavujú Alfu a Omegu. Takisto je Ježiš v úvodnej stati poslednej knihy Biblie dvakrát označený ako Alfa a Omega, počiatok i koniec, prvý i posledný. Tieto tri písmená, ktoré predstavujú Alfu a Omegu, poskytujú ešte ďalšie svedectvo, že stať v Jánovi musí byť spojená s prorockou líniou na začiatku Genezis a s prorockou líniou na začiatku Zjavenia. Toto svedectvo sa rozpoznáva v opise diela Tešiteľa. Dielo Tešiteľa je trojstupňové dielo predstavené tými istými tromi hebrejskými písmenami. Podpis Alfy a Omegy nám umožňuje zaradiť tieto štyri kapitoly do kontextu posolstva Zjavenia Ježiša Krista, ktoré je rozpečatené tesne pred uzavretím času milosti.

Sedem hromov predstavuje štyri konkrétne medzníky (časové body) a tri konkrétne časové obdobia, ktoré sa začínajú medzníkom zostúpenia anjela, ktorý má osvietiť zem svojou slávou. Tento medzník bol časovým bodom. Druhým medzníkom (časovým bodom) je prvé sklamanie, ktoré uvádza obdobie času meškania. Čas meškania vedie k tretiemu medzníku (časovému bodu), pri ktorom je odpečatená pravda, a to vyvoláva hnutie. Hnutie sa uzatvára pri štvrtom medzníku (časovom bode), predstavenom ako súd. Tieto štyri medzníky a tri časové obdobia predstavujú každý jeden hrom, spolu teda sedem hromov. Predstavujú tiež kombináciu štyri-tri.

V predchádzajúcich článkoch sme zistili, že priekopnícke chápanie siedmich cirkví, siedmich pečatí a siedmich trúb uznáva „kombináciu štyri-tri“. Prvé štyri cirkvi, pečate a trúby sa odlišujú od posledných troch cirkví, pečatí a trúb. Sedem hromov predstavuje štyri medzníky, no v rámci týchto štyroch medzníkov sú tri časové obdobia. Božská kombinácia „štyri a tri“, ktorá je v knihe Zjavenie ustanovená na základe troch svedkov (cirkví, pečatí a trúb), a títo svedkovia dosvedčujú platnosť kombinácie „štyri a tri“ siedmich hromov knihy Zjavenie.

Avšak v línii dejín, ktorú predstavuje sedem hromov, je obsiahnutá ešte iná skrytá a odlišná línia proroctva, ktorá má tri medzníky, odlišné od symbolu predstaveného ako sedem hromov. Preto, keď uvažujeme o prorockom vzťahu siedmich hromov k skrytým dejinám, ktoré sa teraz odpečatujú, zisťujeme, že sedem hromov predstavuje štyri medzníky (časové body) a skryté dejiny predstavujú tri medzníky (časové body). Podobne ako cirkvi, pečate, trúby a hromy, aj skryté dejiny predstavujú tri medzníky, ktoré sú spojené so štyrmi medzníkmi siedmich hromov. Skryté dejiny takisto obsahujú kombináciu tri-štyri.

V skrytých dejinách, ktoré sú vložené do siedmich hromov, sa nachádzajú tri odlišné medzníky, z ktorých každý je „bodom v čase“, a prvý i posledný z týchto troch medzníkov predstavujú sklamanie. Medzi prvým a druhým medzníkom je zreteľné „časové obdobie“ a medzi druhým a tretím bodom v čase je takisto zreteľné „časové obdobie“. Slovo „sklamanie“ sa vyvinulo z pojmu zmeškaného stretnutia a vo svojej definícii nesie dôraz na bod v čase. Polnoc je tiež konkrétny čas. Skryté dejiny sú znázornené tromi bodmi v čase, oddelenými dvoma časovými obdobiami: časom meškania a hnutím siedmeho mesiaca.

Prvý medzník skrytých dejín označuje sklamanie a posledný medzník takisto označuje sklamanie. Preto od prvého sklamania až po posledné sklamanie vedie skrytá prorocká línia, ktorá má tie isté tri kroky ako všetky reformné línie. Nesie aj pečať Alfa a Omega, lebo tri písmená, ktoré tvoria

„pravdu“, zodpovedajú trom medzníkom, ktoré sa začínajú i končia sklamaním. Táto skrytá história v rámci siedmich hromov je pravdou, ktorú Lev z kmeňa Júdovho teraz odpečatuje.

Úsek v Jánovi, ktorým sa zaoberáme, je v predchádzajúcej kapitole uvedený Poslednou večerou, čím sa zdôrazňuje, že poslanstvo týchto štyroch kapitol má byť zjedené. Tieto štyri kapitoly sa končia cestou do Getsemane. Rozprávanie sa odohráva v pohybe od jedenia až po začiatok krízy kríža. Prorocky prostredie týchto štyroch kapitol vymedzuje posledné poslanstvo, ktoré má byť zjedené pred súdom. Poslanstvo, ktoré vedie k uzavretiu súdu, je poslanstvom, ktoré je odpečatené v knihe Zjavenie tesne pred uzavretím súdu.

Učeníci a Ježiš sa nachádzajú v bode prorockých dejín, v ktorom sú oboznamovaní s časom meškania. V milleritských dejinách Pán odťahal svoju ruku, aby vyvolal porozumenie poslanstvu Polnočného volania, no porozumenie, ktoré zrodilo poslanstvo Samuela Snowa, zároveň Milleritom oznámilo, že sa nachádzajú v čase meškania desiatich panien. Učeníci práve zjedli Poslednú večeru a kým vstrebávali toto poslanstvo, Kristus vysvetľoval čas meškania v štyroch kapitolách Jána.

Samuelovo Snowovo chápanie možno zdokumentovať ako sériu článkov, ktoré rozvíjali konečné porozumenie predstavené ako poslanstvo Polnočného volania. Ako sa jeho poslanstvo rozvíjalo, predkladal ho aj na sérii táborových zhromaždení. Séria článkov vedúca k týmto táborovým zhromaždeniam ho napokon priviedla na táborové zhromaždenie v Exeteri, ktoré trvalo šesť dní. Prorocky sa poslanstvo Polnočného volania rozvíja postupne v priebehu určitého časového obdobia. Štyri kapitoly v Jánovi sa odohrávajú v prorockých dejinách, v ktorých sa toto poslanstvo rozvíja.

V štyroch Jánových kapitolách je dielo Ducha Svätého vymedzené ako tri kroky: usvedčenie z hriechu, zo spravodlivosti a zo súdu. Tieto tri kroky sú zároveň tromi medzníkmi skrytých dejín vložených do siedmich hromov.

Ale ja vám hovorím pravdu: Je pre vás užitočné, aby som odišiel; lebo ak neodídem, Tešiteľ nepríde k vám; ale ak odídem, pošlem ho k vám. A keď príde, usvedčí svet z hriechu, zo spravodlivosti a zo súdu: z hriechu, pretože neveria vo mňa; zo spravodlivosti, pretože idem k svojmu Otcovi a viac ma neuvidíte; zo súdu, pretože knieža tohto sveta je odsúdené. Ešte vám mám mnoho povedať, ale teraz to nemôžete zniesť. Keď však príde on, Duch pravdy, uvedie vás do každej pravdy; lebo nebude hovoriť sám od seba, ale bude hovoriť všetko, čo počuje, a oznámi vám veci budúce. On ma oslávi, lebo vezme z môjho a oznámi vám to. Ján 16:7–14.

V dejinách milleritov sa Ježiš nevrátil, aby ukončil čas meškania pri Polnočnom volaní. Odňal svoju ruku a vylial alebo zoslal Ducha Svätého. Duch Svätý, predstavený ako Tešiteľ, prišiel rozptýliť sklamanie. Prišiel poskytnúť útechu tým, ktorí boli vyvolení, no boli zmätení sklamaním z nenaplnenej predpovede.

Už sme predtým poukázali na to, že apoštol Ján, Ezechiel a Jeremiáš sú všetci zobrazení tak, že jedia malú knižku, ktorá je v ústach sladká ako med. Medzi týmito tromi prorokmi je zámerné rozlíšenie, ktoré sa často prehliada.

Ezechiel je použitý ako ilustrácia tých, ktorí zjedli malú knižku a dostali poslanstvo, ktoré majú priniesť odpadlickej Božej cirkvi. Ezechiel predstavuje, že kniha, ktorá sa zje, označuje dielo, ktoré

sa má potom vykonať. Predstavuje posolstvo dané bývalému vyvolenému Božiemu ľudu. Jeho posolstvo je tým, čo viaže bývalý vyvolený ľud do snopov určených na oheň. V Jánových štyroch kapitolách Ježiš označuje účel Ezechielovho diela.

Pamätajte na slovo, ktoré som vám povedal: Sluha nie je väčší ako jeho pán. Ak mňa prenasledovali, budú prenasledovať aj vás; ak zachovávali moje slovo, budú zachovávať aj vaše. Ale to všetko vám budú robiť pre moje meno, lebo nepoznajú toho, ktorý ma poslal. Keby som nebol prišiel a nebol k nim hovoril, nemali by hriechu; ale teraz nemajú výhovorku za svoj hriech. Kto nenávidí mňa, nenávidí aj môjho Otca. Keby som medzi nimi nebol činil skutky, aké neučinil nikto iný, nemali by hriechu; ale teraz videli a predsa nenávideli i mňa, i môjho Otca. Ale to sa deje, aby sa naplnilo slovo napísané v ich zákone: Nenávideli ma bez príčiny. Ale keď príde Tešiteľ, ktorého vám pošlem od Otca, Duch pravdy, ktorý vychádza od Otca, ten bude svedčiť o mne. Ján 15:20–26.

Ezechielovo dielo, ktoré sa začalo, keď zjedol knihu, predstavuje predloženie posolstva, ktoré bude odmietnuté; no toto odmietnutie je dôkazom, že nenávidia Boha a úplne naplnili svoju časť času milosti.

A riekol mi: Synu človeka, posielam ťa k synom Izraela, k vzbúrenému národu, ktorý sa vzbúril proti mne; oni i ich otcovia sa prehrešovali proti mne až do tohto samého dňa. Lebo sú to bezočivé deti a zatvrdilého srdca. Posielam ťa k nim a povieš im: Takto hovorí Pán Hospodin. A oni, či už budú počúvať, alebo či odopnú, (lebo sú domom vzbury,) predsa spoznajú, že bol medzi nimi prorok. Ezechiel 2:3–5.

Ezechielovo dielo bolo svedectvom proti ľudu bývalej zmluvy, tak ako Kristovo voči hašterivým Židom; a tak je Ezechielovo posolstvo záverečným výstražným posolstvom, ktoré zväzuje ľud bývalej zmluvy ako kúkoľ do snopa, určeného na oheň záhuby.

„Potom som videla tretieho anjela. Môj sprievodný anjel povedal: „Hrozná je jeho práca. Strašné je jeho poslanie. Je to anjel, ktorý má oddeliť pšenicu od kúkoľ a zapečatiť, alebo zviazať, pšenicu pre nebeskú sýpku. Tieto veci by mali úplne pohltiť celú myseľ, celú pozornosť.““ Early Writings, 118.

Dielo znázornené zjedením malej knižky sa začína, keď mocný anjel zostupuje s malou knižkou vo svojej ruke. V dejinách prvého anjela sa to odohralo 11. augusta 1840 a v dejinách tretieho anjela sa to odohralo 11. septembra 2001. Obe tieto dátumy predstavujú naplnenia proroctiev spojených buď s islamom druhého beda, alebo s islamom tretieho beda. Preto Izaiáš v dvadsiatej druhej kapitole, keď opisuje krízu v údolí videnia pre Filadelfských a Laodicejských, uvádza, že Laodicejskí, ktorí boli vyvoleným ľuďom protestantizmu v roku 1840 a adventizmu, ktorí boli vyvoleným ľuďom v roku 2001, boli „spútaní lučištníkmi“. Lučištníci biblického proroctva sú islam a keď sa videnie islamu naplnilo v roku 1840 a v roku 2001, predchádzajúci vyvolený ľud odmietol proroctvo islamu tak, ako ho predkladali tí, ktorých predstavuje Ezechiel. Boli tam a vtedy zviazaní ako kúkoľ. Dielo Ezechiela malo odstrániť „plášť“, ktorý prikrýval „ich hriech“, čo Ježiš predstavuje ako nenávisť voči Bohu.

Výrok o údolí videnia. Čo ti je teraz, že si celá vystúpila na strechy? Ty, čo si plná nepokoja, rozrušené mesto, plesajúce mesto: tvoji pobití neboli pobití mečom ani nepadli v boji. Všetci tvoji vodcovia spolu utiekli, lukostrelci ich zajali; všetci, čo sa v tebe našli, boli spoločne zajatí, hoci utekali ďaleko. Izaiáš 22:1–3.

A Boh bol s chlapcom [Izmaelom]; a vyrástol, býval na púšti a stal sa lukostrelcom. 1. Mojžišova 21,20.

Kde niet videnia, ľud hynie; ale blahoslavený je ten, kto zachováva zákon. Príslovia 29:18.

Jeremiáš predstavuje tých, ktorí zjedli knihu, keď zostúpil mocný anjel, ktorý mal osvietiť zem svojou slávou, no ktorí zakúsili sklamanie zo zlyhaného predpovedania roku 1843. Jeremiáš prorocky zvažuje, či Boh klamal. Tento odkaz spája Jeremiáša s druhou kapitolou Habakuka.

Postavím sa na svoju stráž a postavím sa na vežu, aby som sledoval, čo mi povie a čo odpoviem, keď budem karhaný. A Hospodin mi odpovedal a riekol: Zapiš videnie a zreteľne ho vyry na tabuľe, aby ten, kto ho číta, mohol bežať. Lebo videnie je ešte na určený čas, ale na konci prehovori a nebude klamať; ak by sa aj oddialilo, čakaj naň, lebo určite príde, nebude meškať. Hľa, duša toho, kto sa povyšuje, nie je v ňom priama; ale spravodlivý bude žiť zo svojej viery. Habakuk 2:1–4.

Ján bol použitý ako symbol tých, ktorí zakúsili sladkosť i trpké sklamanie, pričom predstavoval celé dejiny od 11. augusta 1840 až do 22. októbra 1844.

A pristúpil som k anjelovi a povedal som mu: Daj mi tú knižku. A on mi povedal: Vezmi ju a zjedz ju; a spôsobí horkosť v tvojom brucho, ale v твоjich ústach bude sladká ako med. A vzal som tú knižku z ruky anjela a zjedol som ju; a v mojich ústach bola sladká ako med; ale len čo som ju zjedol, moje brucho zhorklo. Zjavenie 10:9, 10.

Ezechiel predstavuje dielo predkladania prorockého posolstva, ktoré uzatvára dejiny niekdajšieho vyvoleného ľudu a ktoré sa začalo, keď anjel zostúpil 11. augusta 1840 a 11. septembra 2001.

Ale ty, synu človeka, počúvaj, čo ti hovorím; nebuď spurný ako ten spurný dom: otvor svoje ústa a zjedz, čo ti dávam. A keď som sa pozrel, hľa, ruka bola vystretá ku mne; a hľa, v nej bol zvitok knihy. A rozvinul ho pred mnou; a bol popísaný zvnútra i zvonka; a bolo na ňom napísané nariekanie, kvílenie a beda. A povedal mi: Synu človeka, zjedz, čo nájdeš; zjedz tento zvitok a choď, hovor domu Izraela. Vtedy som otvoril svoje ústa a dal mi zjesť ten zvitok. A povedal mi: Synu človeka, nasýt svoje brucho a naplň svoje vnútro týmto zvitkom, ktorý ti dávam. Vtedy som ho zjedol, a v mojich ústach bol sladký ako med. Ezechiel 2:8–3:3.

Jeremiáš predstavuje dejiny od 11. augusta 1840 až po čas tesne pred Polnočným volaním.

Našli sa tvoje slová a zjedol som ich; a tvoje slovo mi bolo radosťou a potešením môjho srdca; lebo sa nazývam твоjím menom, ó, Hospodine, Bože zástupov. Nesedel som v zhromaždení posmievačov ani som sa neradoval; sedel som osamote pre твоju ruku, lebo si ma naplnil rozhorčením. Prečo je moja bolesť ustavičná a moja rana nevyliciteľná, ktorá sa odopiera uzdraveniu? Či mi chceš byť naozaj ako klamlivý potok, ako vody, ktoré zlyhávajú? Preto takto hovorí Hospodin: Ak sa navrátiš, znovu ťa privediem a budeš stáť pred mnou; a ak

oddeliš vzácne od podlého, budeš ako moje ústa; nech sa oni navrátia k tebe, ale ty sa nenavracaj k nim. A učiním ťa tomuto ľudu pevným bronzovým múrom; budú bojovať proti tebe, ale nepremôžu ťa, lebo ja som s tebou, aby som ťa zachránil a vyslobodil, hovorí Hospodin. A vytrhnem ťa z ruky bezbožných a vykúpim ťa z ruky ukrutných. Jeremiáš 15:16–21.

Jeremiáš predstavuje naše súčasné dejiny a poslanstvo. Súčasným poslanstvom je poslanstvo Polnočného volania, ktoré sa postupne rozvíja v okamihu, keď Boží ľud, predstavovaný Jeremiášom, bol „naplnený“ „rozhorčením“, domnievajú sa, že jeho „bolesť“ má byť „ustavičná“ a jeho „rana nevyliciteľná“, rana, ktorá sa nikdy nemala zahojiť. Oddelili sa od „zhromaždenia posmievačov“. Už sa viac „neradujú“, ako sa radovali vtedy, keď najprv zjedli knihu a ona bola „radosťou“ ich „srdca“.

No pre tých, ktorí sú v takom stave, jestvuje rada. „Ak sa navrátiš“ a tiež „ak oddeliš vzácne od ničomného“, vtedy sa Boh navráti k nim. V hebrejčine výraz „privediem ťa späť“ v danom úryvku znamená, že Boh sa navráti k nim, ak sa oni navrátia k Nemu.

Podriadte sa teda Bohu. Vzeprite sa diablovej a utečte od vás. Priblížte sa k Bohu a priblíži sa k vám. Očistite si ruky, hriešnici, a očistite si srdcia, vy, ktorí ste dvojakého zmýšľania. Bedačte, smúťte a plačte; nech sa váš smiech obráti na žiaľ a vaša radosť na zarmútenosť. Pokorte sa pred Pánom a on vás povýši. Jakub 4,7–10.

Ak sa priblížia k Bohu, On sa priblíži k nim. Ak budú konať tieto veci, potom budú „stáť pred“ Hospodinom a budú Božími „ústami“. Ďalej Jeremiášovi (nám) prikazuje, že zo svojho ľudu učiní „opevnený medený múr“ proti „bezbožným“ a potom „hrozí“ povedú vojnu proti tým, ktorých predstavuje Jeremiáš. „Bezbožní“ sú v Danielovi zobrazení Matúšových pochabých panien. „Hrozí“ predstavujú trojnásobné spojenie novodobého Babylonu počas krízy nedeľného zákona.

Svedectvá týchto troch prorokov sa všetky vzťahujú na tie isté dejiny, no zaoberajú sa tromi rozdielnymi aspektmi tých istých dejín. Jeremiáš predstavuje tých, ktorí práve prežili prvé sklamanie, ale ešte nedosiahli medzník Polnočného volania. To je miesto, kde sa nachádzame od 18. júla 2020. Otázkou je, či sa vrátíme. Ak sa vrátíme, budeme „hovoriť“ za Pána práve v tom čase, keď Spojené štáty „hovoria“ ako drak.

Dejiny, ktoré Jeremiáš znázorňuje, sú našimi súčasnými dejinami a sú to dejiny predstavované tromi skrytými medzníkmi v rámci siedmich hromov. Sú to tiež dejiny, do ktorých je prorocky zasadená pasáž v Jánovi, lebo dôraz štyroch kapitol v Jánovi spočíva na diele Ducha Svätého pri utešovaní Jeremiáša, ktorý sa pýta, či neuveril ľži a či poslanstvo, ktoré chutilo tak sladko, nebolo v skutočnosti zlyhávajúcimi vodami.

Jeremiáš teda predstavuje dejiny od 11. septembra 2001 ďalej až do 18. júla 2020, keď sa začal čas meškania, znázornený tromi a pol symbolickými dňami potom. Keď hovorím „symbolický“, nemám na mysli časovú predpoveď. Hovorím, že 18. júl 2020 je čas, keď boli dvaja svedkovia, Biblia a Duch proroctva, zabíjajúci a ich mŕtve telá boli ponechané na ulici tri a pol dňa v jedenástej kapitole Zjavenia.

A dám moc svojim dvom svedkom a budú prorokovať tisíc dvestošesťdesiat dní, odetí vo vrecovine. To sú tie dve olivy a dva svietniky, ktoré stoja pred Bohom zeme. A ak by im niekto chcel ublížiť, z ich úst vychádza oheň a strávi ich nepriateľov; a ak by im niekto chcel ublížiť, takto musí byť usmrtený. Títo majú moc zavrieť nebo, aby nepršalo vo dňoch ich prorokovania; a majú moc nad vodami premeniť ich na krv a biť zem všelijakými ranami, kedykoľvek budú chcieť. A keď dokončia svoje svedectvo, šelma, ktorá vystupuje z bezodnej priepasti, povedie proti nim vojnu a premôže ich a zabije ich. A ich mŕtve telá budú ležať na ulici veľkého mesta, ktoré sa duchovne volá Sodoma a Egypt, kde bol ukrižovaný aj náš Pán. A ľudia z národov a kmeňov a jazykov a plemien budú tri a pol dňa hľadiť na ich mŕtve telá a nedovolia, aby ich mŕtve telá boli uložené do hrobov. A obyvatelia zeme sa budú nad nimi radovať a veseliť a budú si navzájom posielat' dary, pretože títo dvaja proroci trápili tých, čo bývajú na zemi. Zjavenie 11:3–10.

Svedectvo, ktoré predstavuje Jeremiášov stav, sa nachádza po sklamaní, ale pred Polnočným volaním. Jeremiáš sa potreboval vrátiť skôr, než sa mohol stať hlasom posolstva Polnočného volania. Toto je dnes náš stav. Je to zároveň historické zasadenie štyroch kapitol v Jánovi, ktoré zvažujeme, a je to aj história predstavovaná skrytou históriou v rámci siedmich hromov.

Ak uvážime svetlo spojené s „Tešiteľom“ v Jánovom svedectve rozprestretom v štyroch kapitolách, nachádzame hojný dôkaz na rozpoznanie, že rozprávanie sa týka 18. júla 2020, sklamania a času meškania, posolstva Polnočného volania, ktoré je odpečatené, a prichádzajúceho súdu nedeľného zákona. Tieto kapitoly stavajú na prorockej štruktúre skrytých dejín.

Ak máme byť v čoskoro prichádzajúcej kríze ako Božie ústa, našou úlohou teraz je „oddeľovať vzácne od ničomného“, alebo, ako Jakub označuje tú istú prácu, máme „očistiť“ svoje „ruky, hriešnici; a očistiť svoje srdcia, vy dvojdušní. Trpte, žiaľte a plačte; nech sa váš smiech obráti na žalosť a vaša radosť na sklúčenosť. Ponižte sa pred Pánom, a on vás povýši“ ako zástavu vo veľmi blízkej budúcnosti.

A vztýči koruhvu národom a zhromaždí vyhnancoz Izraela a rozptýlených Júdu zozbiera zo štyroch končín zeme. Izaiáš 11,12.

Našu úvahu o týchto štyroch kapitolách uzavrieme v nasledujúcom článku.